

ANTONI ROS MARBÀ ◆ Director d'orquestra i, el dia 20, Fill Predilecte de L'Hospitalet

“Em sento valorat per la meva ciutat”

MARGA SOLÉ

El 20 de desembre l'Ajuntament de L'Hospitalet li concedirà el títol de Fill Predilecte. Com ha rebut la notícia?

Molt joiosament. Agraeixo molt la meva ciutat que hagi tingut aquesta deferència. Jo ja no hi visc però hi viuen encara els meus pares i la resta de la família. En tenir-hi els lligams familiars hi vaig de tant en tant, especialment en les festes assenyalades i per Nadal. Aquesta és una tradició quasi ancestral que es continua mantenint.

Quins records en té?

Tota la meva infantesa i adolescència vam ser veïns amb Núria Espert. Vam néixer paret amb paret, ella al número 9 del carrer Buenos Aires i jo, al 7. Tinc una petita melangia, sobretot quan un ja comença a posar alguns anys es troba a la memòria coses molt retrospectives de la seva infantesa i adolescència. Aquella vida de barri i de poble forma part de la història personal i de la memòria que amb el temps es reafirma.

Continua tenint relació amb Núria Espert?

Hi tinc una magnífica relació, el que passa és que ens veiem molt poc. Som dos artistes amb carreres molt diferents i hem de coincidir, però ara recordo una coincidència curiosa. Vam viure paret amb paret a L'Hospitalet i després a Madrid des del meu estudi veia la seva cuina, je! je! Un dia ens vam trobar passejant per un carrer de Buenos Aires. Quina paradoxa! Del carrer Buenos Aires de L'Hospitalet a Buenos Aires d'Argentina.

Té el Premi Nacional de Música, la Creu de Sant Jordi i l'Ondas. Quin creu que li falta?

En principi no penso en títols, no sóc persona que vagi pel món aspirant als guardons. Si me'ls donen els agraeixo. Recordo que l'Onesca, quan el van fer acadèmic, deia que en aquell moment havia perdut el sentit d'*enfant terrible*, de ser una persona capdavantera que obre files i que això es perd quan entra en el terreny dels guardons. Jo no sóc acadèmic i això vol dir que estic en primera línia per obrir forats i no em sento condicionat.

Aquest títol que li dona L'Hospitalet li fa sentir-se profeta a la seva terra?

Buf! Evidentment, em sento valorat per la meva ciutat. És un reconeixement, però, que està mancat de cofoisme. Un ha de ser el mateix en tots els àmbits de la vida perquè, quan abaixa la guàrdia i creu que ja ho ha fet tot i que està reconegut, és quan comença a baixar el procés ascendent que ha

Antoni Ros Marbà és afable, acurat en el tracte i mesura molt les seves paraules. Va néixer a L'Hospitalet el 1937. Comença a formar-se musicalment al Conservatori Superior de Música de Barcelona. El 1967 fou nomenat director titular de l'Orquestra Ciutat de Barcelona. Ha dirigit orquestres famoses i li han concedit diversos premis. Ara dedica el seu esforç a la jove Reial Filharmònica de Galícia

GABRIEL CAZADO

de tenir una persona a la vida. Crec que el cofoisme fa perdre la creativitat, la il·lusió i l'eterna joventut, que no és precisament física sinó que ha de servir per desenvolupar les activitats dels propis afanys, fins al darrer moment de la vida.

D'on li ve l'afecció a la música?

No ho sé. A un dels meus avis li agradava la sarsuela i l'altre tocava l'acordió, però no vaig tenir una vida artística musical a casa. De

va ser un concert més encara que després l'he dirigit unes sis vegades. La carrera d'un director d'orquestra, però, depèn d'un mateix i de quins són els propòsits de la seva vida. Per a mi, la música es com si fos la meva religió, forma part de la meva vida. He dirigit moltes orquestres excel·lents però de vegades m'he sentit molt feliç dirigit un concert de l'Orquestra Nacional de Barcelona o de l'Orquestra de Cambra Holandesa. Es tracta d'anar fent camí a la teva pròpia vida.

Ara es pot permetre el luxe de triar a qui vol dirigir?

Bastant, sí. De tota manera hi ha orquestres importants que, com que la necessitat de consum no és aliena a la música, assagen poc, vénen a Madrid o a Barcelona, toquen el seu repertori i marxen, però no fan sentir res especial a qui el rep. Moltes vegades em sento més feliç treballant amb una orquestra que no té aquell gran renom internacional però que en tot el procés des del primer assaig fins al concert segueix una línia lògica de treball artesanal.

Sense director podria tocar una orquestra?

A la revolució russa, amb la democratització, van dir que l'orquestra havia de tocar sense director i es van adonar que era impossible. Havia d'haver-hi sempre una persona davant que havia de dir com s'havia de fer. No obstant, hi ha quartets que toquen sense director, però, orquestres, no.

Què prefereix, una simfonia o una òpera?

No es tracta del gènere sinó de la qualitat de l'obra. Hi ha obres en el món de l'òpera imprescindibles i en el simfònic, també.

Quin és el seu compositor preferit?

No és el meu preferit, crec que el més gran compositor de tots els temps, la música per la música per excel·lència, és Wolfgang Amadeus Mozart.

En què està treballant ara?

Fent molts concerts i he acceptat ser el director d'una orquestra jove, la Reial Filharmònica de Galícia que té una mitjana d'edat de 30 anys, molta il·lusió i molt bona qualitat. El perfil d'aquesta orquestra em pot donar l'esperança de poder fer una feina ben feta.

petit, al col·legi ensenyaven música i m'agradava. Després em van portar al Conservatori i penso que l'afecció es va desenvolupar sola. També a la parròquia de Sant Isidre havia discos comentats i jo hi anava. Tot fa pensar que ja de petit m'agradava la música.

Al 1978 Herbert Von Karajan el va convidar a dirigir la Filharmònica de Berlín.

És una orquestra magnífica i Berlín es una ciutat molt important musicalment parlant, i no puc dir que

La música és com si fos la meva religió, forma part de la meva vida